

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสาม

เงาแห่งสันตะปาปา: การเปิดเผยอิทธิพลและเจตนาที่อยู่เบื้องหลัง "สันตะปาปาของฮิตเลอร์"

Jeff Pippenger

2024-04-03

ในหนังสือชื่อ Hitler's Pope ผู้เขียน จอห์น คอร์นเวลล์

เริ่มเล่าเรื่องของพระสันตะปาปาในอนาคตผู้ทรงดำรงตำแหน่งในช่วงที่ฮิตเลอร์ปกครองเยอรมนี

โดยเริ่มจากปูของท่านและสมเด็จพระสันตะปาปาปิอุสที่ 9 ผู้ซึ่งถูกขับไล่ออกจากกรุงโรม เมื่อปีอุสที่ 9

ทรงหลบหนีออกจากกรุงโรมโดยทรงปลอมพระองค์เป็นแม่ชี

บุคคลเพียงคนเดียวที่พระองค์ทรงพาไปด้วยคือปูของพระสันตะปาปาในอนาคต

คอร์นเวลล์กล่าวถึงความสัมพันธ์อันใกล้ชิดของบุรุษทั้งสอง และต่อจากนั้นก็ชี้ให้เห็นว่าบิดาของพระสันตะปาปา

ในอนาคตก็มีความเกี่ยวข้องกับศูนย์กลางอำนาจของคริสตจักรคาทอลิกเช่นกัน ด้วยการนี้

เขาได้ชี้ให้เห็นสภาพแวดล้อมทางสังคม การเมือง และศาสนาในหน้าประวัติศาสตร์ตั้งแต่สมัยของปีอุสที่ 9

จนถึงสงครามโลกครั้งที่สอง ภาพรวมทางประวัติศาสตร์นี้ให้ข้อมูลอย่างยิ่งยวด

"อีกก้าวหนึ่งแห่งการอ้างสิทธิ์ของสันตะปาปาได้ถูกก้าวไป เมื่อในศตวรรษที่สิบเอ็ด

สมเด็จพระสันตะปาปาเกรกอรีที่ 7 ทรงประกาศถึงความสมบูรณ์พร้อมของคริสตจักรโรมัน

ในบรรดาข้อความที่พระองค์ทรงเสนอ มีข้อหนึ่งประกาศว่าคริสตจักรไม่เคยผิดพลาดเลย

และจะไม่ผิดพลาดเลยตามพระคัมภีร์ แต่ข้อพิสูจน์จากพระคัมภีร์มิได้แนบมากับคำยืนยันนั้น สันตะปาปาผู้ทรง

อำนาจด้วยความหยิ่งผยองพระองค์นั้นยังทรงอ้างพระราชอำนาจที่จะถอดถอนจักรพรรดิทั้งหลาย

และทรงประกาศว่าไม่มีคำตัดสินใดซึ่งพระองค์ทรงวินิจฉัยแล้วจะถูกผู้ใดกลับคำได้

แต่เป็นสิทธิพิเศษของพระองค์ที่จะกลับคำวินิจฉัยของผู้อื่นทั้งสิ้น"

"ภาพประกอบอันน่าตกตะลึงประการหนึ่งของลักษณะอันเป็นพระราชของผู้สนับสนุนเรื่องความไม่ผิดพลาด

ผู้นี้ ปรากฏให้เห็นในการปฏิบัติของเขาต่อจักรพรรดิเฮนรีที่ 4 แห่งเยอรมนี

เนื่องจากทรงบังอาจเพิกเฉยต่ออำนาจของพระสันตะปาปา

พระมหากษัตริย์พระองค์นี้จึงถูกประกาศให้ถูกตัดออกจากศาสนจักรและถูกปลดจากราชบัลลังก์

ด้วยความหวาดกลัวต่อการทอดทิ้งและคำข่มขู่จากบรรดาเจ้านายของพระองค์เอง

ซึ่งได้รับการหนุนใจให้กบฏต่อพระองค์โดยคำบัญชาของสันตะปาปา

เฮนรีจึงทรงรู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องคืนดีกับกรุงโรม โดยมีพระมหากษัตริย์และคนรับใช้ผู้ซื่อสัตย์ร่วมทาง

พระองค์ได้ข้ามเทือกเขาแอลป์ในกลางฤดูหนาว เพื่อจะได้ทรงถ่อมพระองค์ลงต่อหน้าพระสันตะปาปา

เมื่อเสด็จถึงปราสาทซึ่งเกรกอรีได้ถอยไปพำนักอยู่

พระองค์ถูกนำเข้าไปยังลานชั้นนอกโดยปราศจากองครักษ์ และ ณ ที่นั้น

ท่ามกลางความหนาวเย็นอันรุนแรงของฤดูหนาว ด้วยพระเศียรที่มีได้ปกคลุมและพระบาทเปล่า

และทรงสวมฉลองพระองค์อันน่าเวทนา

พระองค์ทรงคอยการอนุญาตจากพระสันตะปาปาที่จะเข้าเฝ้าอยู่ต่อไป

จนเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารและสาร์ภาพบาปต่อเนื่องอยู่สามวัน

สันตะปาปาจึงยอมลดพระองค์ลงพระราชทานอภัยแก่พระองค์ แต่ถึงกระนั้น

ก็เป็นเพียงภายใต้เงื่อนไขที่ว่าจักรพรรดิจะต้องรอการเห็นชอบจากพระสันตะปาปาก่อน

จึงจะกลับมาทรงเครื่องหมายแห่งพระราชอิสริยยศหรือทรงใช้อำนาจแห่งราชสมบัติได้

และเกรกอรีซึ่งปลาบปลื้มอยู่กับชัยชนะของตน

ก็โอ้อวดว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องทำลายความหยิ่งผยองของบรรดากษัตริย์" The Great

Controversy, 57.

เกรกอรีที่ 7 เป็น "ผู้สนับสนุนหลักคำสอนไม่ผิดพลาด"
แต่ข้ออ้างอันน่าขันนั้นยังมิได้ถูกประกาศให้เป็นหลักคำสอนอย่างเป็นทางการ (dogma) จนกระทั่งสมัยปีอุสที่ 9 ผู้ซึ่งได้สถาปนาข้ออ้างอันน่าขันนั้นให้เป็นหลักคำสอนที่ได้รับการยืนยันในการประชุมวาติกันครั้งที่หนึ่ง หลักคำสอนดังกล่าวได้รับการผ่านเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม ค.ศ. 1870 ตรงกับหนึ่งร้อยห้าสิบปีก่อนวันแห่งความผิดหวังครั้งแรกของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันพอดี

สิ่งที่ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ก็คือ เมื่อปีอุสที่ 9 ทรงจัดให้มีสภาวาติกันครั้งที่หนึ่ง และทรงนำหลักคำสอนเรื่องความไม่ผิดพลาดของพระสันตะปาปามาใช้ แรงจูงใจของพระองค์เกิดจากความเกลียดชังต่อสิ่งที่ถูกเรียกว่า "สมัยใหม่นิยม" หากได้มีรากฐานอยู่บนแนวคิดที่ว่าพระสันตะปาปาจะไม่ทรงกระทำความผิดพลาดใด ๆ ในการทรงนิยามหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ไม่ หากแต่เป็นการปกป้องการต่อต้านของสันตะปาปาต่ออิทธิพลซึ่งเกิดขึ้นจากการปฏิวัติฝรั่งเศส ทั้งนี้ สิ่งนั้นมุ่งตรงต่อสิ่งซึ่งในที่สุดจะเป็นที่รู้จักกันในนามคอมมิวนิสต์.

การปฏิวัติฝรั่งเศสได้นำมาซึ่งความปั่นป่วนอย่างรุนแรงในโครงสร้างการปกครองของบรรดาประชาชาติยุโรป พร้อมด้วยความเกลียดชังเป็นพิเศษต่อระบอบราชาธิปไตยซึ่งก็คือสันตะสำนัก โป๊ปปีอุสที่ 9 และผู้เป็นมือขวาของท่าน

เคยถูกการก่อกบฏของพวกสาธารณรัฐอิตาลีขับไล่ออกจากกรุงโรมเป็นการชั่วคราว "สมัยใหม่" ซึ่งเป็นตัวแทนโดยบรรดาปรัชญาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการปฏิวัติฝรั่งเศส เป็นศัตรูคู่อาฆาตของปีอุสที่ 9 และหลักคำสอนเรื่องความไม่ผิดพลาดของท่านก็ได้รับการวางขึ้นเพื่ออ้างข้ออ้างทุกประการที่พระสันตะปาปาทรงประกาศเพื่อต่อต้านแนวความคิดแบบสมัยใหม่ซึ่งเกิดจากการปฏิวัติฝรั่งเศส.

ดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสี่สิบ ระบุว่า ในปี ค.ศ. 1798 กษัตริย์แห่งทิสไต (ฝรั่งเศสผู้ไม่เชื่อในพระเจ้า) ได้ทำให้กษัตริย์แห่งทิสไต (สันตะปาปา) ได้รับความบาดเจ็บถึงตาย

หลักคำสอนเรื่องความไม่ผิดพลาดของปีอุสที่ 9 เชื่อมโยงอยู่กับสงครามที่พรณนาไว้ในข้อสี่สิบของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด และตั้งแต่ช่วงปลายปี ค.ศ. 1869 จนถึงปีถัดมา ปีอุสที่ 9 ได้ทรงเรียกประชุมสภาวาติกันครั้งที่หนึ่ง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนาม Vatican 1 เพื่อยืนยันว่าพระสันตะปาปาทรงเป็นประมุขของคาทอลิก และว่าคาทอลิกเป็นประมุขเหนือคริสตจักรทั้งปวง ดังที่ได้มีการประกาศไว้แล้วโดยพระราชกฤษฎีกาของจัสติเนียนในปี ค.ศ. 533.

สภาสังคายนาวาติกันครั้งที่สอง หรือที่รู้จักกันอีกชื่อหนึ่งว่า วาติกันที่สอง (Vatican II) จัดขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1962 ถึง 1965 นับเป็นเหตุการณ์สำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรคาทอลิก และเป็นหนึ่งในสภาสังคายนาสากลที่สำคัญที่สุดในยุคสมัยใหม่ สภาสังคายนาครั้งนี้เปิดประชุมภายใต้การนำของสมเด็จพระสันตะปาปายอห์นที่ 23 และดำเนินต่อไปในรัชสมัยสมเด็จพระสันตะปาปาปอลที่ 6 ภายหลังจากสิ้นพระชนม์ของยอห์นที่ 23 ในปี ค.ศ. 1963 เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องตระหนักถึงความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างสภาสังคายนาทั้งสองนี้

สภาสังคายนาครั้งนี้มีขึ้นเพื่อสถาปนาสิ่งที่เรียกว่า "ความเป็นประมุขสูงสุด" ของพระสันตะปาปา หมายความว่า พระสันตะปาปาทรงเป็นผู้ปกครองสูงสุด ครุผู้สั่งสอน และศิษยาภิบาลของพระศาสนจักร ผู้ทรงรับผิดชอบในการธำรงรักษาและตีความหลักคำสอนแห่งความเชื่อ อำนาจของพระองค์ประกอบด้วยการกำหนดข้อความเชื่อ การออกพระราชกฤษฎีกาทางหลักคำสอน และการประกาศคำวินิจฉัยอันมีอำนาจในเรื่องความเชื่อและศีลธรรม ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า "ความไม่ผิดพลาดของพระสันตะปาปา" ทั้งนี้ ยังรวมถึงอำนาจทางเขตอำนาจของพระสันตะปาปาเหนือพระศาสนจักรสากล

รวมทั้งอำนาจในการแต่งตั้งพระสังฆราช การกำกับดูแลศีลศักดิ์สิทธิ์ และการปกครองการบริหารของพระศาสนจักรด้วย

สภาครั้งที่สองมีขึ้นเพื่อหันเหคริสตจักรไปสู่การเป็นหน่วยงานแบบเอกภาพศาสนา สภาทั้งสองเสนอข้อเสนอสองข้อที่ตรงกันข้ามกันโดยตรง สภาครั้งแรกซึ่งเป็นฝ่ายอนุรักษ์นิยม ถูกสภาครั้งที่สองซึ่งเป็นฝ่ายเสรีนิยมโต้แย้งคัดค้าน กลุ่มทั้งสองนั้นแตกต่างกันประหนึ่งกลางคืนกับกลางวัน และคำพยากรณ์ซึ่งเชื่อมโยงกับความลับสามประการแห่งฟาติมา ก็ชี้ให้เห็นถึงสงครามภายในซึ่งได้รับการเป็นภาพแทนอย่างเหมาะสมโดยสภาทั้งสองนี้

คำพยากรณ์ระบุถึงชนชั้นหนึ่งซึ่งยึดถือความเป็นประมุขดังที่ Pius IX เป็นตัวแทน โดยถูกแสดงแทนด้วยสิ่งที่เรียกว่า “พระสันตะปาปาขาว” “พระสันตะปาปาที่ดี” หรือ “อธิการที่ดี” และอีกชนชั้นหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับ Vatican II ถูกแสดงแทนด้วย “พระสันตะปาปาดำ” หรือ “พระสันตะปาปาที่เลว” หรือ “อธิการที่เลว” ความขัดแย้งกันของแนวคิดทางการเมืองทั้งสองประการนี้ปรากฏให้เห็นเป็นสัญลักษณ์เมื่อท่านไปเยือนศาลเจ้าของปาฏิหาริย์แห่งฟาติมา ณ เมืองฟาติมา ประเทศโปรตุเกส เมื่อเข้าสู่สถานที่นั้น ทางเดินถูกจัดวางไว้ระหว่างรูปปั้นของพระสันตะปาปาตาอยู่ด้านหนึ่ง และพระสันตะปาปาขาวอยู่อีกด้านหนึ่ง

ฉะนั้น เรื่องนี้จึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของมรดกของชายผู้นั้น ซึ่งในท้ายที่สุดจะกลายเป็นสิ่งที่หนังสือเล่มนี้ระบุว่า “พระสันตะปาปาของฮิตเลอร์” กล่าวคือ รากเหง้าของเขาคงทออยู่ในความขัดแย้งระหว่างลัทธิสมัยใหม่ (กษัตริย์ฝ่ายใต้) กับอำนาจสูงสุดของพระสันตะปาปา (กษัตริย์ฝ่ายเหนือ)

พึงเข้าใจว่าผู้เขียนหนังสือที่เรากำลังพิจารณาอยู่นี้เป็นคาทอลิกผู้มีสถานภาพอันดี และวัตถุประสงค์ที่เขาระบุไว้ใน การเขียนหนังสือนี้คือเพื่อให้ความกระจ่างแก่ข้อกล่าวอ้างที่ว่า พระสันตะปาปาผู้ทรงครองตำแหน่งในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ทรงสนับสนุนฮิตเลอร์ พรรคนาซี หรือทรงมีส่วนรับผิดชอบใด ๆ ต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวและผู้อื่น เมื่อคอร์เนลลัสกล่าวถึงปูของปีอัสที่ 12 ผู้ซึ่งเป็นมือขวาที่จัดให้มีสภาสังคายนาวาติกันที่ 1 ประวัติศาสตร์แห่งการต่อสู้ระหว่างกษัตริย์ฝ่ายใต้และฝ่ายเหนือที่กำลังถูกแสดงออกในประวัติศาสตร์นั่นเอง เมื่อการปฏิวัติแห่ง “สาธารณรัฐนิยม” แผ่ไปถึงอิตาลี เป็นเวลาประมาณหนึ่งปีที่ชาวอิตาลีได้ขับไล่ปีอัสที่ 9 ออกจากกรุงโรม และนับแต่นั้นเป็นต้นมา แม้ภายหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับมาแล้ว สิ่งทั้งปวงที่สันตะสำนักเคยครอบครองก็มีเพียงหนึ่งร้อยสิบเอเคอร์เท่านั้น ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า นครรัฐวาติกัน

หนทางเดียวที่เขาสามารถกลับไปยังวาติกันได้ก็คือด้วยความช่วยเหลือของกองทหารฝรั่งเศส และเงินกู้จากตระกูลรอทส์ไชลด์ นายธนาคารชาวยิวผู้ฉวยโอกาส เพื่อจะเข้าใจอย่างมีวิจาร์ณญาณถึงความสมรู้ร่วมคิดของสันตะปาปาในเหตุหายนะฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง จึงจำเป็นต้องมีความเข้าใจพื้นฐานบางประการเกี่ยวกับท่าทีของยุโรปที่มีต่อชาวยิวนับตั้งแต่การตรึงพระคริสต์บนกางเขน หนังสือเล่มนี้เสนอว่า การต่อต้านชาวยิวและการเหยียดเชื้อชาติเป็นท่าทีสองประการที่แตกต่างกัน โดยอ้างว่าความเกลียดชังชาวยิวของฮิตเลอร์นั้นเป็นการเหยียดเชื้อชาติ เพราะฮิตเลอร์มองชาวยิวว่าเป็นมนุษย์ประเภทที่ต่ำต้อยกว่า ขณะที่การต่อต้านชาวยิวคือความเกลียดชังชาวยิวเพราะพวกเขาได้ฆ่าพระเจ้า ไม่ว่าสองสิ่งนี้จะเป็นสิ่งเดียวกันหรือแท้จริงแล้วจะมีความแตกต่างระหว่างกัน ความเป็นจริงแห่งชะตากรรมอันทุกข์ยากของชาวยิวก็เป็นสิ่งที่ควรค่าแก่ความเข้าใจ

ยกตัวอย่างเช่น ในอเมริกาทุกวันนี้ หากมีการใช้คำว่า “ghetto” คนส่วนใหญ่มักคิดว่านั่นคือคำจำกัดความของย่านเมืองที่ยากจนและทรุดโทรม แต่เดิมที่คำว่า “ghetto”

หมายถึงเขตส่วนหนึ่งของเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองเวนิส ประเทศอิตาลี ซึ่งเป็นสถานที่ที่ชาวอียิปต์ถูกบังคับให้อาศัยอยู่ในช่วงยุคกลาง เกตโตแห่งแรกได้ถูกจัดตั้งขึ้นในเมืองเวนิสในปี 1516 เมื่อสาธารณรัฐเวนิสจำกัดให้ชาวอียิปต์อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่กำหนดไว้ของเมือง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชื่อ "geto nuovo" (โรงหล่อใหม่) และต่อมาจึงเป็นที่รู้จักในนามเกตโต.

ตลอดยุคกลางในยุโรป ชาวอียิปต์ถูกจำกัดทั้งในเรื่องสถานที่ที่พวกเขาสามารถอาศัยอยู่ได้ และในเรื่องอาชีพที่พวกเขาได้รับอนุญาตให้ประกอบ
ข้อจำกัดเหล่านี้ตั้งอยู่บนค่านิยมดั้งเดิมของการต่อต้านยิว ซึ่งหมายถึงความเชื่อที่ว่าชาวอียิวได้ฆ่าพระเจ้า และว่าปัญหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับพวกเขาในเวลาต่อมาล้วนเป็นสิ่งที่พวกเขานำมาสู่ตนเองด้วยการกระทำของตนเอง

ในยุคกลาง ได้มีธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติกันอย่างมั่นคงว่าคริสเตียนไม่อาจให้กู้ยืมเงินหรือรับดอกเบี้ยจากเงินกู้ได้ ชาวอียิวได้รับการยกเว้นจากข้อจำกัดนั้น และการปล่อยกู้เงินก็กลายเป็นหนึ่งในอาชีพที่ชาวอียิวได้รับอนุญาตให้ประกอบได้ นายธนาคารชาวอียิว เช่น ตระกูล Rothschild เป็นผู้แลกเปลี่ยนอันเป็นผลจากข้อจำกัดทางกฎหมายว่าพวกเขาได้รับอนุญาตให้ประกอบอาชีพใดได้บ้าง เมื่อ Pius IX จำเป็นต้องใช้เงินทุนเพื่อเสด็จกลับสู่วาติกัน ความคับข้องพระทัยจากการที่มีได้ทรงปกครองนครโรมอีกต่อไปก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นด้วยความจำเป็นที่ต้องยื่นพระหัตถ์ไปหาชาวอียิวเพื่อขอเงินทุน

ก่อนที่ปีโอที่ 9 จะถูกขับออกจากกรุงโรมนั้น เขาดูประหนึ่งว่าอยู่ในฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจากสองฝ่ายในเรื่องเกี่ยวกับชาวอียิวและความสัมพันธ์ของคริสตจักรต่อชาวอียิว สองฝ่ายนั้นประกอบด้วยฝ่ายที่เชื่อว่าชาวอียิวไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับพวกเขา ก็เพียงแต่ได้รับสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับ และอีกฝ่ายหนึ่งมีแนวโน้มที่จะแสดงความเมตตาต่อชาวอียิวอยู่บ้างเล็กน้อย เมื่อปีโอที่ 9 เสด็จกลับสู่วาติกันหลังจากถูกขับออกไปแล้ว ความเมตตาที่พระองค์เคยทรงสำแดงเป็นครั้งคราวก่อนการลี้ภัยของพระองค์ก็ไม่เคยปรากฏอีกเลย ก่อนการลี้ภัย พระองค์ได้ทรงยกเลิกยานเกตโตในนครโรม และภายหลังการเสด็จกลับ พระองค์ได้ทรงสถาปนายานเกตโตขึ้นใหม่ และเริ่มเก็บภาษีจากชาวอียิวเพื่อชดเชยความสูญเสียทางการเงินของพระองค์อีกครั้ง

มือขวาของสมเด็จพระสันตะปาปาปิอุสที่ 9 คือ มาร์กัน โตนีโอ ปาเซลลี ผู้เป็นปู่ของ "พระสันตะปาปาของฮิตเลอร์"
เขาเป็นทนายความซึ่งสังกัดอยู่ในชนชั้นพิเศษของบรรดาทนายความที่สนับสนุนสันตะสำนัก บุตรชายของเขาได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชนชั้นทนายความชั้นสูงเดียวกันนั้น เช่นเดียวกับหลานชายของเขา ผู้ซึ่งในท้ายที่สุดจะกลายเป็น "พระสันตะปาปาของฮิตเลอร์"
หลังจากหนังสือได้ไล่เรียงประวัติของปู่ของเอเวเจนีโอ ปาเซลลี บิดาของเขา ตลอดจนชีวิตในวัยเยาว์และการศึกษาของเขาแล้ว ก็หันไปกล่าวถึงตำแหน่งที่ปาเซลลีเข้ารับเมื่อเขาเริ่มงานรับใช้สันตะสำนัก ในฐานะทนายความผู้สืบเชื้อสายมาจากบรรดาทนายความชั้นสูงฝ่ายสันตะปาปา เขาได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าหน่วยงานที่เชี่ยวชาญด้านสัญญา ซึ่งเรียกว่า concords ในปี 1901 ปาเซลลีได้ถูกนำเข้ามาสู่สำนักงานเลขาธิการแห่งรัฐของสันตะสำนัก

ปาเซลลีกลายเป็นทูตถึงบรรดาประชาชาติ ในเชิงคำพยากรณ์ ปาเซลลีกลายเป็นจุดติดต่อทางกฎหมายที่ทำให้การล่วงประเวณีของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกกับสันตะปาปาสำเร็จบริบูรณ์ ในปี 1903 ปิอุสที่ 10 ได้รับพิธีราชาภิเษกเป็นพระสันตะปาปา และทันทีที่พระองค์ก็ทรงเริ่มโจมตี "ยาพิษทางปัญญา" ที่ก่อให้เกิด

“สัมพัทธนิยมและความเคลือบแคลงสงสัย” บุคคลผู้ดำเนินงานของปีอุสที่ 10 ในความพยายามกวาดล้าง “ลัทธิสมัยใหม่” คือ อุมแบร์โต เบนนิญ ผู้ซึ่งทำงานอยู่ในสำนักงานเดียวกันกับปาเซลลี ครั้งหนึ่ง เบนนิญได้กล่าวถึงคณะนักประวัติศาสตร์ระดับโลกกลุ่มหนึ่งว่า พวกเขาเป็นคนที่สำหรับพวกเขาแล้ว “ประวัติศาสตร์มิใช่อะไรอื่นนอกจากความพยายามอย่างสิ้นหวังอย่างต่อเนื่องที่จะอธิบายออกมา และสำหรับมนุษย์จำพวกนี้ มียาแก้เพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือ ศาลใต้สวน!” สำหรับเบนนิญ นักประวัติศาสตร์คนใดก็ตามที่แสดงความเห็นอกเห็นใจต่อแนวคิดที่มาจากการปฏิวัติฝรั่งเศส สมควรถูกประหารชีวิต

โดยตำแหน่งหน้าที่อย่างเป็นทางการ เบนนิญเป็นผู้ดำเนินงานกระทรวงโฆษณาชวนเชื่อของสันตะสำนัก แต่ในทางไม่เป็นทางการ เขายังบริหารเครือข่ายสืบราชการลับใต้ดินด้วย ซึ่งถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อระบุนักคาทอลิกคนใดก็ตามที่มีความเห็นอกเห็นใจต่อ “สมัยใหม่” ซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากกษัตริย์แห่งทิสใต้ ในที่สุด ในปี 1910 งานของเขาได้นำไปสู่คำสั่งที่บังคับให้พนักงานของสันตะสำนักต้องปฎิญาณตน คำปฎิญาณนั้นเรียกว่า ปฎิญาณต่อต้านสมัยใหม่ และยังคงมีผลบังคับใช้อยู่จนถึงทุกวันนี้ หากจะเข้าทำงานในวาทิกัน ท่านต้องปฎิญาณว่าจะเกลียดชังแนวคิดสมัยใหม่ ซึ่งในปัจจุบันเราจะเรียกว่าแนวคิดคอมมิวนิสต์

ในบทสรุปของหนังสือของครอนเวลล์ บนไบรอนปกได้ระบุไว้ว่า “ในทศวรรษแรกของศตวรรษ ขณะเป็นนักกฎหมายหนุ่มผู้ปรารถนาแห่งวาทิกัน ปาเซลลีได้ช่วยเหลือลอมอดุมการณแห่งอำนาจสันตะปาปาที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน; ตลอดช่วงคริสต์ทศวรรษ 1920 เขาใช้เล่ห์กลและการขมขู่เพื่อบังคับใช้อำนาจในเยอรมนี ในปี 1933 ฮิตเลอร์กลายเป็นคู่แข่งที่สมบูรณ์แบบของเขา และได้มีการสถาปนาสนธิสัญญาคอนคอร์ดาดตซึ่งมอบสิทธิพิเศษทางศาสนาและการศึกษาแก่คริสตจักรคาทอลิก เพื่อแลกกับการถอนตัวของคาทอลิกออกจากกิจการทางสังคมและการเมือง การสละสิทธิ์โดย ‘สมัครใจ’ ของคาทอลิกทางการเมืองซึ่งถูกกำหนดจากโรมนี้ ได้เอื้ออำนวยต่อการผงาดขึ้นของลัทธินาซี”

ในการประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม ค.ศ. 1933 ฮิตเลอร์ได้แสดงความเห็นในเดือนนั้นเองว่า ความตกลงที่ปาเซลลีจัดทำขึ้นกับพรรคนาซีได้สร้าง “ขอบเขตแห่งความไว้วางใจ.... ในการต่อสู้ที่กำลังก่อตัวขึ้นกับยิวสากล” ให้แก่เยอรมนี

หนังสือของครอนเวลล์ไม่ได้รับการตอบรับอย่างดีจากชาวคาทอลิกซึ่งปฏิเสธที่จะยอมรับหลักฐานที่ว่า ปาเซลลีเป็นเหตุผลสำคัญประการแรกที่ทำให้ฮิตเลอร์สามารถก้าวขึ้นสู่อำนาจได้ เพราะเยอรมนีเป็นประเทศที่มีชาวคาทอลิกเป็นประชากรส่วนใหญ่ ปาเซลลีได้ทำข้อตกลงที่ห้ามไม่ให้สำนักพิมพ์คาทอลิก สำนักข่าวคาทอลิก และโรงเรียนคาทอลิก กล่าวสิ่งใด ๆ เกี่ยวกับทิศทางที่ฮิตเลอร์กำลังดำเนินไปนับตั้งแต่ปี 1933 เป็นต้นมา หนังสือเล่มนี้ติดตามให้เห็นแนวโน้มต่อต้านยิวอย่างชัดเจนของปาเซลลี ผู้ซึ่งต่อมาได้ขึ้นเป็นพระสันตะปาปาในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง อย่างน้อยมีอยู่สามประเด็นที่สามารถยืนยันได้จากหนังสือเล่มนี้โดยอาศัยแหล่งข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่น่าเชื่อถืออย่างยิ่ง

ประการแรกคือสงครามระหว่างกษัตริย์ฝ่ายเหนือกับกษัตริย์ฝ่ายใต้ ดังที่ปรากฏในพระธรรมดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ในสงครามนั้น ศัตรูคือคาทอลิกนิยมต่อสู้กับอเทวนิยม สันตะปาปาต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ อีกประการหนึ่งคือ สันตะปาปาได้ใช้ลัทธินาซีเป็นกองทัพตัวแทนของตนเพื่อต่อต้านอเทวนิยมในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เช่นเดียวกับที่สันตะปาปาได้ใช้โปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทรามในปี 1989 เป็นกองทัพตัวแทนของตนเพื่อต่อต้านอเทวนิยมของสหภาพโซเวียต หนังสือเล่มนี้ยังระบุด้วยถึงโครงสร้างเชิงพยากรณ์ทั้งภายในและภายนอก

ซึ่งแสดงให้เห็นผ่านข่าวสารของชาตานที่ออกมาจากปาฏิหาริย์แห่งฟาติมา.

สงครามชายแดนแห่งราฟัว ซึ่งปรากฏในข้อสิบเอ็ดและสิบสองของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด เป็นตัวแทนของสงครามชายแดนที่กำลังดำเนินอยู่ในยูเครนในปัจจุบัน สงครามโบราณนั้นเป็นสงครามร้อน ส่วนครั้งที่สองเป็นสงครามตัวแทนครั้งที่สอง โดยมีกองทัพตัวแทนเข้าร่วมในการปะทะกันถึงชีวิต ราฟัวระบุว่าสงครามชายแดนนั้นเป็นสงครามระหว่างกษัตริย์ฝ่ายเหนือกับกษัตริย์ฝ่ายใต้ แต่คำพยากรณ์สอนว่า จนกว่าจะถึงกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า หญิงแพศยาแห่งไทรยังถูกลืม เยเซเบลอยู่ในสมาเรีย และเฮโรเดียสไม่ได้ไปร่วมงานเลี้ยงวันประสูติของเฮโรด พยานทั้งสามประการนั้นเกี่ยวกับบทบาทของกษัตริย์ฝ่ายเหนือในประวัติศาสตร์ปัจจุบันนี้ ก็คือ นางอยู่เบื้องหลังฉากคอยชักใยอยู่ สงครามร้อน สงครามตัวแทน และสงครามเย็นที่เกิดขึ้นในระหว่างที่นางถูกลืมนั้น ล้วนดำเนินการสำเร็จโดยกองทัพตัวแทนของนาง

รัสเซียคือกษัตริย์แห่งทิศใต้ และบัดนี้กำลังเข้าไปพัวพันอยู่ในสงครามตามแนวชายแดนซึ่งได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากพวกโลกาภิวัตน์แห่งโลกตะวันตก โดยหลักคือพรรคเดโมแครตสายก้าวหน้าและพวกรีพับลิกัน RINO (Republican In Name Only) ในสหรัฐอเมริกา เมื่อสหรัฐอเมริกาถูกนำเสนอว่าเป็นกองทัพตัวแทนของกษัตริย์แห่งทิศเหนือในข้อที่สิบของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด

ลักษณะเชิงพยากรณ์สองประการของมันเป็นคืออานาภาพทางทหารและอำนาจทางการเงิน สหรัฐอเมริกากำลังกระทำงานเดียวกันในยูเครนกับที่ได้กระทำในปี 1989 คือช่วยเหลือพระสันตะปาปาในการต่อสู้กับรัสเซีย และกองทัพตัวแทนในภาคพื้นดินซึ่งปกป้องยูเครนนั้นก็เต็มไปด้วยผู้สนับสนุนนาซีจนแม้แต่สื่อกระแสหลักก็ไม่อาจปฏิเสธได้ ขณะนี้โรมกำลังใช้กองทัพตัวแทนเดียวกันกับที่นางใช้ในสงครามร้อนซึ่งก็คือสงครามโลกครั้งที่สอง และในปี 1989 เพื่อทำสงครามกับรัสเซีย จงอ่านหนังสือ: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป

ในทำนองเดียวกัน

เมื่อพระเจ้ากำลังจะทรงเปิดเผยแก่ยอห์นผู้เป็นที่ยรักถึงประวัติศาสตร์ของคริสตจักรสำหรับยุคสมัยที่จะมาถึง พระองค์ได้ประทานความมั่นใจแก่เขาถึงพระทัยสนพระทัยและการทรงดูแลของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่มีต่อประชากรของพระองค์ โดยทรงสำแดงแก่เขาเห็น "ผู้หนึ่งคล้ายบุตรมนุษย์"

ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทั้งหลาย ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนคริสตจักรทั้งเจ็ด ขณะที่ยอห์นได้รับการสำแดงให้เห็นการต่อสู้อันยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายของคริสตจักรกับอำนาจฝ่ายโลก

เขาก็ได้รับอนุญาตให้เห็นชัยชนะและการช่วยกู้ขั้นสุดท้ายของบรรดาผู้ซื่อสัตย์ด้วย

เขาเห็นคริสตจักรถูกนำเข้าสู่ความขัดแย้งถึงตายกับสัตว์ร้ายนั้นและรูปของมัน

และการนมัสการสัตว์ร้ายนั้นถูกบังคับใช้โดยมีโทษถึงตาย

แต่เมื่อมองเลยคว้นและเสียงอึกทึกของสงครามนั้นไป

เขาก็เห็นคนหมู่หนึ่งอยู่บนภูเขาศิโยนกับพระเมษโปดก โดยแทนที่จะมีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย กลับมี

"พระนามของพระบิดาจารย์ไว้ที่หน้าผากของเขาทั้งหลาย" และอีกครั้งหนึ่ง เขาเห็น

"คนทั้งหลายที่มีชัยชนะเหนือสัตว์ร้ายและเหนือรูปของมัน และเหนือเครื่องหมายของมัน

และเหนือจำนวนแห่งชื่อของมัน ยืนอยู่บนทะเลแก้ว" คือพินของพระเจ้า"

และกำลังร้องเพลงของโมเสสและของพระเมษโปดก

"บทเรียนเหล่านี้มีไว้เพื่อประโยชน์ของเรา เราจำเป็นต้องยึดมั่นความเชื่อของเราไว้ในพระเจ้า

เพราะเบื้องหน้าของเราขณะนี้คือช่วงเวลาที่จะทดสอบจิตวิญญาณของมนุษย์

พระคริสต์ทรงทบทวนคำพิพากษาอันน่าสะพรึงกลัวบนภูเขาเมะกอกเทศ

ซึ่งจะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ว่า

‘ท่านทั้งหลายจะได้ยินเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม’ ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร และจะเกิดการกัณฑ์ดารอาหาร โรคระบาด และแผ่นดินไหวในที่ต่าง ๆ สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เป็นเพียงการเริ่มต้นแห่งความทุกข์ลำบาก’
แม้ว่าคำพยากรณ์เหล่านี้จะได้รับการสำเร็จเป็นบางส่วนแล้วในการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม แต่ก็มีการประยุกต์ใช้โดยตรงยิ่งกว่านั้นก็บวาระสุดท้าย”

“เรากำลังยืนอยู่บนธรณีแห่งเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัว คำพยากรณ์กำลังสำเร็จลงอย่างรวดเร็ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของประทับอยู่ที่ประตู อีกไม่นานจะมีช่วงเวลาแห่งความสำคัญอันท่วมทับต่อบรรดาผู้มีชีวิตทั้งปวงเปิดออกต่อหน้าเรา ความขัดแย้งในอดีตจะถูกปลุกขึ้นมาอีก และความขัดแย้งใหม่ ๆ จะเกิดขึ้น ฉากเหตุการณ์ที่จะต้องดำเนินไปในโลกของเรานั้น ยังไม่เคยแม้แต่จะมีผู้ใดคาดฝัน ชาตานุกำลังทำงานผ่านตัวแทนที่เป็นมนุษย์ บรรดาผู้ที่กำลังพยายามเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญและให้ได้มาซึ่งกฎหมายที่บังคับการถือรักษาวันอาทิตย์ แทบไม่ตระหนักเลยว่าผลลัพธ์จะเป็นเช่นไร วิกฤตกำลังจะมาถึงเราแล้ว”

“แต่บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่พึงไว้วางใจในตนเองในภาวะฉุกเฉินอันใหญ่หลวงนี้ ในบรรดานามิตที่ประทานแก่ อีสยาห์ แก่ เอเสเคียล และแก่ ยอห์น เราเห็นว่าฟ้าสวรรค์สัมผัสกันอย่างใกล้ชิดเพียงใดกับเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และความเอาพระทัยใส่ของพระเจ้าต่อผู้ที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์นั้นยิ่งใหญ่มากเพียงใด โลกนี้มิได้ปราศจากผู้ปกครอง แผนการแห่งเหตุการณ์ที่จะมาถึงอยู่ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ องค์ผู้ทรงส่งาราศีแห่งสวรรค์ทรงรับไว้ในพระอำนาจของพระองค์เองทั้งชะตากรรมของบรรดาประชาชาติ และบรรดากิจธุระของคริสตจักรของพระองค์” Testimonies, volume 5, 752, 753.